

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a patra după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului)

Sfântul Ioan Gură de Aur

Intrând Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L pe El și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă bolnav, cumplit chinându-se.

– Și ce-a făcut Iisus? N-a făcut ce făcuse mai înainte. Hristos de obicei urmează voința celor care-L roagă; acum însă o ia înainte și nu numai că-i făgăduiește sutașului că-i va vindeca sluga, dar și că se va duce în casa lui. O face ca să aflăm credința sutașului. Dacă nu i-ar fi făgăduit aceasta, ci i-ar fi spus: *Du-te acasă, să fie vindecată sluga ta!*, n-am fi știut cât e de mare credința lui. [...]

– Ce a răspuns sutașul? **Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu.**

Să ascultăm aceste cuvinte toți câți avem să-L primim pe Hristos! Că e cu puțință să-L primim și acum. Să le ascultăm, să le urmăim ca să-L primim tot cu atâta râvnă! Când primești în casa ta pe cel sărac, pe cel flămând și pe cel gol, pe Hristos îl primești, pe El îl hrănești.

Ci zi numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea! Că și eu sunt om sub stăpânire, având sub mine ostași; și spun acestuia: Du-te și se duce; și celuilalt: Vino! și vine; și slugii mele: Fă aceasta! și face, iar Domnul, minunându-Se de credința lui, i-a spus: Nici în Israel n-am aflat atâta credință.

Domnul îl laudă pe sutaș, îl dă ca pildă poporului, îl cinstește, dându-i împărăția cerurilor și cheamă și pe alții să meargă pe urmele lui. Apoi Hristos nu s-a mărginit să-l laude pe sutaș doar prin cuvinte, ci i-a dat, în schimbul credinței sale, sănătos pe cel bolnav, îi împletește cunună strălucită și-i făgăduiește mari daruri, grăindu-i așa: **Mulți de la răsărit și de la apus vor veni și se vor odihni în sânurile lui Avram și ale lui Isaac și ale lui Iacov, iar fiii împărăției vor fi aruncați afară.**

Hristos le vorbește cu mai multă îndrăznire, pentru că făcuse multe minuni. Apoi, ca să nu creadă cineva că Domnul vrea să-l lingusească pe sutaș cu aceste cuvinte, arătând tuturor ce suflet avea sutașul, i-a zis: **Du-te, după cum ai crezut, fie ție!** Și îndată a urmat vindecarea, mărturie a puternicei credinței sutașului: **Și s-a vindecat sluga lui din ceasul acela.**

Hristos arătându-i sutașului că este vrednic să-i intre în casă, l-a cinstit și mai mult; l-a admirat, l-a laudat înaintea tuturor și i-a dat mai mult decât i-a cerut. Sutașul venise să ceară numai sănătate trupească pentru sluga sa și a plecat luând cu sine și împărăția cerurilor.

Ai văzut că s-au și împlinit cuvintele: **Căutați împărăția cerurilor și acestea toate se vor adăuga vouă?**

În urma necurmății și curatei aduceri aminte de Dumnezeu, se întipărește în sufletul nostru amintirea Lui ca o pecete de-a pururi neștearsă, se imprimă numele lui Iisus Hristos și astfel, dobândim dragoste de Dumnezeu și imboldul de a împlini poruncile Lui.

SFÂNTUL VASILE CEL MARE

Viața liturgică

Timpul sau termenele pentru împărtășire

Preot Ene Braniște | Liturgia specială

Se pare că primii creștini se împărtășeau zilnic (Faptele Apostolilor 2, 42, 46). Mai pe urmă, până prin secolele al VII-lea și al VIII-lea, majoritatea credincioșilor se împărtășeau în toate zilele în care se săvârșea Sfânta Liturghie, adică în toate duminicile și sărbătorile de peste an, și mai ales la aniversările sfinților martiri. Erau excluși de la acest drept numai penitenții și excomunicații.

În secolul al IV-lea, Sfântul Vasile cel Mare zicea că „este bine și folositor a se împărtăși în fiecare zi și a primi dumnezeieștile Taine...”, dar că, prin părțile sale, era obiceiul de a se împărtăși de patru ori pe săptămână: duminica, miercuria, vinerea și sâmbăta. Canonul 9 apostolic și Canonul 2 al Sinodului din Antiohia îi pedepseau cu excomunicarea pe cei ce asistau la Liturghie fără să se împărtășească.

Mai târziu, răcindu-se zelul creștinilor, dar și crescând respectul lor pentru Sfânta Împărtășanie, numărul celor care se apropiau de Sfântul Trup și Sânge a început să se micșoreze treptat și împărtășirea lor s-a făcut din ce în ce mai rar. Așa s-a ajuns la situația de astăzi, când la Liturghie se împărtășesc uneori numai sfinții slujitori, pe când cei mai mulți credincioși se împărtășesc de obicei o singură dată pe an, și anume la Paști.

În general, împărtășirea fiind condiționată și precedată obligatoriu de spovedanie, tot ceea ce am spus despre termenele pentru spovedanie este valabil și pentru împărtășire. Povătuirile din Liturghier scotesc obligatorie împărtășirea generală de cel puțin patru ori pe an: „Preoții de popor să învețe pe

credincioșii lor, ca în cuget curat, parte bărbătească și femeiască, de va fi cu puțință la praznice, iar de nu, negreșit în cele patru posturi de peste an să se gătească spre aceasta... Iar de vor vrea, oșebit de cele patru posturi obișnuite, să se apropie către Sfânta Împărtășire...”

După Simeon al Tesalonicului, fiecare creștin temător de Dumnezeu ar trebui să se împărtășească cel puțin la 40 de zile, iar cel care se păstrează curat și se simte vrednic se poate apropia și mai des, chiar în fiecare duminică, mai ales bătrânii și bolnavii, căci aceasta este pentru dânșii izvor de sănătate și întărire.

În aceeași categorie pot fi socotiți toți aceia care se află în preajma unui eveniment hotărâtor pentru restul vieții lor, ca de exemplu candidații la preoție înainte de hirotonie, femeile înainte de naștere, ostașii înainte de luptă ș.a. E de asemenea frumos obiceiul general odinioară, păstrat și astăzi, ca și tinerii care se căsătoresc să se spovedească și să se împărtășească înainte de cununie.

Idealul este ca fiecare creștin care ia parte la Sfânta Liturghie să se cuminece cât mai des cu Sfântul Trup și Sânge, pregătindu-se din vreme pentru aceasta. Condiția principală impusă pentru aceasta, indiferent cât de rar sau cât de des ne împărtășim, este curăția conștiinței și a inimii, cu care trebuie să-L primim pe Hristos, potrivit cuvintelor Sfântului Apostol Pavel: „Să se cerceteze omul pe sine, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar...” (I Corinteni 11, 28).

▼ Pe urmele sfinților

Sfinții Doctori fără de arginți, tămăduitori în numele lui Hristos și misionari ai Lui (II)

Preot Liviu Petcu | Doxologia.ro

(continuare din numărul precedent)

Rugăciunea unui medic pentru pacienții săi

Medicul este cel prin care Bunul Dumnezeu lucrează și dăruiește bolnavului sănătate de cele mai multe ori. Înțeleptul Isus Sirah precizează în cartea sa de înțelepciune că: „și el (doctorul) se va ruga Domnului, ca să dea oedihnă și sănătate spre viață”. (Sir. 38, 14).

Datoria unui medic bun nu se rezumă doar la a diagnostica și a prognostica, la modul cât mai exact, cu mijloacele și metodele cele mai avansate, cât și a înțelege, a asculta, a stabili o relație de încredere cu pacientul și familia sau apropiații acestuia.

Medicul credincios își recunoaște limitele și, fără a fi atins de mândrie și autosuficiență, apelează la un ajutor mai presus de puterile sale. Astfel, Hristos îi dăruiește medicului înțelepciune și pricepere, și-i luminează mintea spre descoperirea bolii și aplicarea tratamentului. Medicul credincios, rugător, care-i iubește pe cei suferinzi și-i ajută, apropiindu-se de ei cu dragoste și bunăvoință, îl interiorizează pe Hristos Care lucrează prin el pentru tămăduirea și mângâierea celui bolnav. Medicul de vocație și de bună credință se angajează solemn în a-și consacra întreaga viață în serviciul umanității și în a exercita această artă cu conștiință și demnitate, considerând sănătatea pacientului ca primul său scop.

Omul fiind bipolar (trup și suflet), aplicarea unui tratament complet trebuie să aibă acțiune atât asupra trupului cât și asupra sufletului. De regulă, medicii creștini iau în calcul acest fapt, fiindcă ei sunt chemați să slujească omul în integritatea sa de persoană cu trup și suflet și nu doar un trup bolnav sau nu un caz ori o boală. Astfel, spre binele bolnavului și vindecarea lui cu celeritate, acesta va fi îndrumat în a urma și un tratament sufletesc. Am întâlnit medici care mărturiseau că, în tratarea pacienților, au aplicat tratament complex, medicamentos, psihoterapeutic, au recomandat mersul la biserică, spovedania, slujbele, Maslul, s-au rugat ca Dumnezeu să-i lumineze pentru a găsi soluțiile optime pentru salvarea și vindecarea celor aflați în suferință, și au văzut efectul pozitiv al rugăciunilor și al Tainei Sfântului Maslu.

Același medic și profesor al Facultății de Medi-

cină din Atena pe care l-am citat în subcapitolul de mai sus, anume **Gheorgos Papazahos**, neîntrecut căutător al comorilor cerești, care și-a dedicat întreaga activitate celor aflați în suferință, fiind continuu preocupat de tămăduirea pacienților încredințați lui, la un moment dat, într-un pelerinaj la Sfântul Munte Athos, l-a întrebat pe un Părinte:

— „Părinte, știu că rugăciunea inimii este o adevărată știință. Cu toate acestea, aș dori să vă întreb ceva, chiar dacă este un lucru naiv. lertați-mă.

— Da. Întrebă-mă ce vrei.

— Este un lucru binecuvântat să am în buzunara bluzei albe de la serviciu niște mătăanii (albe și ele, ca să nu se observe), iar când merg cu ceilalți doctori pe la bolnavi pentru vizita medicală de fiecare zi, fără să știu doctorii de lângă mine, să spun de câteva ori «Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-L pe robul Tău ...», robul lui Hristos fiind următorul bolnav care așteaptă să fie consultat? Este un lucru binecuvântat sau este o parodie a rugăciunii inimii, care, în realitate, se face trecând prin anumite stadii, după o pregătire corespunzătoare și durează câteva ore?

Atunci, părintele s-a ridicat iute de pe locul său, m-a privit cu multă insistență și mi-a strigat:

— Ce spui, bre? Este binecuvântarea lui Dumnezeu. Să faci lucrul acesta în continuare. Și seara să te rogi mult. Jumătate de șirag de mătăanii de-ale dumitale valorează mai mult decât șase ore de rugăciune de-ale noastre. Dar să fie șirag de o sută de bobite, nu din acela mic.

Părintele ne-a explicat că **rugăciunea inimii este completă pentru că este alcătuită din două părți**. Prima parte reprezintă chemarea numelui lui Dumnezeu, «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu», care este o doxologie, prin care Hristos e recunoscut ca Domn și ca Fiu al lui Dumnezeu. Cea de-a doua parte este rugăciunea propriu-zisă: «miluiește-mă pe mine păcătosul». A doua parte trebuie rostită diferit față de prima. Prima parte trebuie rostită rar, în stil doxologic, iar cea de-a doua parte o spunem ca pe un plâns. Cuvintele «miluiește-mă pe mine păcătosul» trebuie rostită cu intensitate, implorându-L pe Dumnezeu, pentru ca El să ne poată trimite

Sfinții Doctori fără de arginți
Cosma și Damian

lacrimi. Dacă ne curg lacrimi din ochi, este semn că suntem cercetați de harul sfânt. Atunci, chiar să nu ținem mătăanii în mână, ajungem să comunicăm cu Dumnezeu”. (Klitos Ioannidis, Patericul secolului XX, p. 191).

Conștient fiind de efectele rugăciunii, **Părintele Porfirie Bairaktaris** († 1991), ale cărui butade le-am menționat și în subcapitolul anterior, sfătuia în acest fel un medic: „În clipa în care consulți să te rogi lăuntric, spunând: Doamne Iisuse Hristoase, miluiește pe robul Tău ... astfel te vei ruga pentru fiecare suflet pe care Dumnezeu l-a trimis în mâinile tale. Să te rogi fierbinte lăuntric, iar harul lui Dumnezeu va atinge sufletul bolnavului. Toate acestea sunt taine, ceilalți n-ar înțelege nimic din ele, îi vei da medicamente conform științei tale, dar în cele din urmă va fi tămăduit de Hristos. Luând în brațe un copil mic, sau prinzând mâna celui mare, prin rugăciunea ta intensă și fierbinte îndreptată către Hristos, îi atinge harul lui Dumnezeu. Același lucru îl face orice preot în timpul oricărei Taine” (cf. Pr. Todea-Gross Flaviu, *Medicul și preotul la căpătâiul suferind*, în vol. *Medicii și Biserica*, vol. I, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2003, p. 115).

S-au realizat multe studii asupra puterii taumaturgice a rugăciunii săvârșite cu credință, cu smerenie și din tot sufletul și efectele excepționale ale acesteia asupra întregului organism. Așa cum confirmă și recente cercetări științifice, dacă medicul ar înălța o rugăciune atât pentru ca Dumnezeu să-l lumineze ca să aleagă cel mai bun medicament sau să opereze în modul cel mai înțelept și responsabil, acolo unde intervenția chirurgicală se impune, cât și spre ajutorul și tămăduirea bolnavului, iar acesta din urmă, la rândul său, dacă s-ar ruga fervent pentru sine însuși și însănătoșirea lui, șansele de vindecare ar fi sporite și înmulțite.